

ΦΙΛΕΣ;
Της Ιωάννας-Ευαγγελίας Φωκίδη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- Α) ΦΙΛΟΣ
- Β) ΕΣΥ
- Γ) ΕΓΩ
- Δ) ΕΚΕΙΝΟΣ

Είναι μία παρέα τεσσάρων κολλητών, η Εγώ και η Εσύ, φίλες από το δημοτικό. Ο Φίλος και ο Εκείνος που προστέθηκαν στην παρέα λίγο αργότερα. Ήταν Δευτέρα πρωί. Η Εσύ είχε φτάσει πρώτη. Εκεί την περίμενε καθισμένος, ο Φίλος των κοριτσιών.

ΦΙΛΟΣ:

Καλημέρα, Εσύ. Η Εγώ δεν ήρθε;

ΕΣΥ:

Όχι. Δεν ξέρω πού είναι. Το μόνο που ξέρω είναι ότι είχε φροντιστήριο. Ίσως είναι κουρασμένη.

ΦΙΛΟΣ:

Ωραία. Άρα, μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα. Εσύ, πρέπει να της το πεις. Πρέπει να της πεις πώς αισθάνεσαι. Στο κάτω κάτω, το χειρότερο είναι να σου πει όχι.

ΕΣΥ:

Μην ξεκινάς. Είναι Δευτέρα. Δεν έχω ξυπνήσει ακόμα. Ξαναπροσπάθησε την Παρασκευή.

ΦΙΛΟΣ:

Μα, δεν καταλαβαίνεις; Είστε τόσα χρόνια φίλες. Δεν μπορεί να μην έχει καταλάβει τίποτα. Περιμένει να της το πεις, δεν νομίζεις;

ΕΣΥ:

Όχι, δεν νομίζω. Και δεν πρόκειται να της πω πώς μετά από επτά χρόνια, τελικά δεν θέλω να είμαστε πια φίλες.

ΦΙΛΟΣ:

Γιατί, όχι;

ΕΣΥ:

Γιατί έτσι θέλω.

ΦΙΛΟΣ:

Καλά. Εσύ θα χάσεις.

ΕΣΥ:

Δεν το έχω χωνέψει εγώ, καλά-καλά. Είναι και για εμένα παράξενο. Αλλά υπάρχει. Και μέχρι να το καταλάβω, μέχρι να το κάνω ένα με εμένα, η Εγώ δεν θα το μάθει.

ΦΙΛΟΣ:

Καλά. Ίσως να είναι αργά μέχρι τότε.

ΕΣΥ:

Αμφιβάλλω.

Η Εγώ μπήκε στην αίθουσα.

ΕΓΩ:

Καλημέρα. Για τι αμφιβάλλεις;

ΕΣΥ:

Περίπλοκη ιστορία, μην δίνεις σημασία **(κοίταξε τον φίλο τους. Έπιασε τον αγκώνα της)**. Πώς είσαι;

ΕΓΩ:

Καλά, αν εξαιρέσεις τα φροντιστήρια και την κόπωση που έχω. Νιώθω λες και δεν έχω πια το δικαίωμα για ξεκούραση. Λες και μπήκα στον κόσμο των ενηλίκων **(κάθισε)**. Λες και σταμάτησα να είμαι παιδί.

ΦΙΛΟΣ:

Έλα, υπερβάλλεις. Δεν είναι τόσο τραγικά.

ΕΓΩ:

Έτσι τα βλέπω. Τουλάχιστον, μπορώ να βασιστώ επάνω σας. Κάτι είναι και αυτό.

ΕΣΥ:

Ναι, έχουμε ο ένας τον άλλον, ΣΑΝ ΦΙΛΟΙ **(τον ξανακοίταξε)**.

ΦΙΛΟΣ:

Ναι, τραγούδα.

Ο Εκείνος μπήκε στην τάξη, αργοπορημένος όπως πάντα.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Καλημέρα. Δεν άργησα;

ΕΓΩ:

Μην ανησυχείς, δεν ήρθε ακόμα (έδειξε την θέση του καθηγητή). Τυχερός είσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Τι συζητάτε;

ΦΙΛΟΣ:

Δεν θέλεις να ξέρεις.

Η ΕΓΩ ξάπλωσε το κεφάλι της στο θρανίο.

ΕΣΥ:

Είσαι καλά;

ΕΓΩ:

Όχι, δεν είμαι. Θέλω να πέσω για ύπνο. Και πού είναι αυτός ο καθηγητής; Εύχομαι να μην είχα τόσο άγχος. Σαν να σταμάτησα να είμαι παιδί!

ΕΣΥ:

Κάνε υπομονή. Σε λίγο έρχεται το καλοκαίρι.

ΕΓΩ:

Έχουμε Φλεβάρη, Εσύ. Δεν μου δίνει κουράγιο. Αλλά, δεν είναι μόνο αυτό. Είναι ότι κανένας στην τάξη μου, στο φροντιστήριο των αγγλικών, δεν σέβεται τον άλλον και κουράστηκα να τους ακούω. Κουράστηκα να ακούω όλα τα ρατσιστικά, τα ομοφοβικά, όλα τα ανούσια σχόλιά τους εκεί που, πρακτικά, δεν τους αφορά. Εννοώ, όλοι έχουμε το δικαίωμα να είμαστε διαφορετικοί, έτσι δεν είναι;

ΦΙΛΟΣ:

Σωστά!

ΕΣΥ:

Ναι, είναι αλήθεια.

ΕΓΩ:

Και δεν θέλω να τους ακούω άλλο. Εννοώ, έχουμε την δυνατότητα να δημιουργούμε ελεύθερα τις ιδέες μας. Γιατί να μας κατακρίνει κάποιος, επειδή προσπαθούμε, επειδή αφοσιωνόμαστε σε κάτι;

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Δεν θα το έκανα αυτό. Ποτέ. Εντάξει, ας είμαστε ειλικρινείς. Δεν κάνω και την καλύτερη προσπάθεια για τα θέλω μου. Όχι ότι τα έχω ανακαλύψει ακόμα. Αλλά δεν είναι δουλειά μου τι κάνει ή πώς φέρεται ο άλλος.

(Ο Εκείνος είχε καθίσει σταυροπόδι και κοιτούσε επίμονα το κινητό του).

ΕΣΥ:

Ακριβώς! Όλοι έχουμε το δικαίωμα, ειδικά σε αυτή την ηλικία, να μας αρέσει κάτι, ακόμα κι αν είναι διαφορετικό από τα άλλα.

ΦΙΛΟΣ:

Και δεν πρέπει να το κρύβουμε, σωστά;

ΕΣΥ:

Καλύτερα να μην μιλάς.

ΕΓΩ:

Ναι! Μα, γιατί Εσύ; Δεν είναι ντροπή να κρύβουμε τις ιδιαιτερότητές μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Θα συμφωνήσω.

ΦΙΛΟΣ:

Είδες; Μέχρι και ο άλλος συμφωνεί μαζί μου, Εσύ.

ΕΣΥ:

Καλά, καλά, υποθέτω πως έχεις δίκιο. Αλλά εξακολουθώ να πιστεύω πως πρέπει να σταματήσεις να μιλάς.

ΕΓΩ:

Και κανένα, μα κανένα παιδί δεν πρέπει να κάνει πράγματα που δεν θέλει. Πράγματα που το αναγκάζουν να κάνει!

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Ή να μην ξαναδεί τον γονιό του ποτέ, επειδή πήραν για παράδειγμα, διαζύγιο.

Τα παιδιά τον κοίταξαν παραξενεμένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Τι;

ΕΓΩ:

Είσαι καλά;

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Ναι, γιατί;

ΕΣΥ:

Από πού πήρες τέτοιο παράδειγμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Πονεμένη ιστορία. Δεν είναι της ώρας.

ΦΙΛΟΣ:

Ίσως αυτό που θέλει να πει, είναι πως τα παιδιά δεν είναι υποχρεωμένα να υποστούν τα λάθη των γονιών τους.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Ακριβώς.

ΕΣΥ:

Και εννοείται πως όλα τα παιδιά έχουν δικαίωμα σε ένα ζεστό σπίτι, στην τροφή, το νερό, στα πάντα. Κυρίως την αγάπη. Και το φαΐ.

Τα παιδιά γέλασαν.

ΕΓΩ:

Κυρίως το φαΐ.

Το κουδούνι χτύπησε. Ο καθηγητής είχε φύγει κιόλας από την τάξη.

ΦΙΛΟΣ:

Περίεργο μάθημα. Τέλος πάντων, πάω κάτω. Έρχεστε;

ΕΣΥ:

Θα μείνουμε εδώ. Θα σε δούμε μετά, αν είναι.

ΦΙΛΟΣ:

Οκεϊ. Τα λέμε! **(έφυγε).**

ΕΓΩ:

Τι ωραία που περνάμε εδώ! Τι πλάκα! Αλλά, γιατί είσαι τόσο νευρική; Σήμερα μου φαίνεται πως κάπως είσαι, φίλη.

ΕΣΥ:

Ναι... Εγώ. Πρέπει να σου μιλήσω **(της έπιασε το χέρι).**

ΕΓΩ:

Εννοείται, πες μου!

ΕΣΥ:

Δεν είναι εύκολο να σου το πω, γιατί ακόμα δεν το έχω συνειδητοποιήσει. Αλλά, δεν έχω άλλη επιλογή, έχω;

ΕΓΩ:

Ίσως. Κάνε μία προσπάθεια.

Η Εσύ πήρε μία βαθιά ανάσα και χαχάνισε.

ΕΣΥ:

Είναι πολύ τολμηρή ιδέα, να ξέρεις.

ΕΓΩ:

Έλα! Δεν είπαμε; Μπορείς να μου λες τα πάντα! Μην με κρατάς σε αγωνία! Και το καλό που σου θέλω να είναι κάτι ενδιαφέρον!

ΕΣΥ:

Ενδιαφέρον είναι, σίγουρα.

ΕΓΩ:

Τότε, πες μου!

ΕΣΥ:

Λοιπόν, δεν θέλω να είμαστε φίλες πια.

ΕΓΩ:

Τι εννοείς;

ΕΣΥ:

Θέλω να είμαστε κάτι παραπάνω από κολλητές.

Η Εγώ σταμάτησε να χαμογελάει και σηκώθηκε από την καρέκλα της. Στάθηκε απέναντι από την ήδη όρθια φίλη της.

ΕΓΩ:

Δεν είσαι σοβαρή! Μου κάνεις πλάκα, έτσι;

ΕΣΥ:

Όχι, δεν σου κάνω πλάκα. Μιλώ πολύ σοβαρά.

ΕΓΩ:

Ωραία. Και πώς περιμένεις να αντιδράσω τώρα, μετά από το τούβλο που μου πέταξες;

ΕΣΥ:

Να μου πεις ένα ναι ή ένα όχι. Να μου πεις πώς νιώθεις γι' αυτό.

ΕΓΩ:

Α, τόσο απλά. Δηλαδή το ότι μόλις μου εξομολογήθηκες πως με γουστάρεις είναι φυσιολογικό, έτσι;

ΕΣΥ:

Θέλω να σου εξηγήσω. Ούτε εγώ μπορούσα να ξεκαθαρίσω τα θέλω μου και το ποια είμαι. Μέχρι πρόσφατα. Πολύ πρόσφατα. Και για μένα ήταν μία αποκάλυψη. Ένα σοκ και ταυτόχρονα ένας φόβος. Και επειδή μετά την οικογένειά μου, εσύ είσαι ο πιο αγαπητός μου άνθρωπος... δεν το ελέγχω. Αλήθεια, δεν το ελέγχω. Δεν μπορώ να πω στον εαυτό μου αγάπα αυτή αλλά όχι εκείνη. Αλλά μπορεί να φταίει και αυτή η εφηβεία που μας τρελαίνει.

ΕΓΩ:

Όλα αυτά είναι καλά. Αλλά, είναι άδικο, δεν το καταλαβαίνεις;

ΕΣΥ:

Άδικο; Πώς γίνεται να είναι άδικο;

ΕΓΩ:

Μην κοροϊδεύεις. Τόσο καιρό το ήξερες. Πώς περιμένεις να πιστέψω, πως ήρθες σε εμένα για να κάνουμε παρέα και όχι επειδή με γούσταρες;

ΕΣΥ:

Τώρα ποιος γίνεται άδικος;

ΕΓΩ:

Α, δηλαδή εσύ θεωρείς πως εγώ είμαι η άδικη;

ΕΣΥ:

Εννοείται! Δεν ήρθα εγώ σε εσένα! Δεν είσαι το κέντρο του κόσμου. Αποφασίσαμε να γίνουμε φίλες, επειδή ταιριάζαμε!

ΕΓΩ:

Από όσο φαίνεται όμως, θέλεις να το αλλάξεις αυτό, σωστά; Θέλεις να χαλάσουμε την φιλία που χτίσαμε τόσο χρόνια, επειδή δεν μπορείς να ελέγξεις κάτι. Αυτό ακούγεται από μόνο του εγωιστικό.

ΕΣΥ:

Α, ναι; Εγωιστικό λες; Ή ίσως εσύ δεν παραδέχεσαι πως είμαι διαφορετική.

ΕΓΩ:

Σαχλαμάρες.

ΕΣΥ:

Α, τώρα είναι σαχλαμάρες. Πριν, έλεγες πως όλοι μας είμαστε διαφορετικοί. Πως όλοι έχουμε το δικαίωμα να το εκφράζουμε, να είμαστε περήφανοι για αυτό που είμαστε!

ΕΓΩ:

Δεν το εννοούσα έτσι.

ΕΣΥ:

Και έλεγες πως επειδή είμαστε τόσα χρόνια φίλες, μπορώ να σε εμπιστευτώ με τα πάντα. Από όσο φαίνεται, δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Ή μήπως, δεν το εννοούσες έτσι και αυτό;

Η Εγώ έσκυψε το κεφάλι, αναστέναξε και στην συνέχεια κοίταξε την φίλη της.

ΕΓΩ:

Ξέρεις, είναι σαν να μου έχει πέσει ο ουρανός στο κεφάλι. Εγώ σε ξέρω και σε αγαπώ σαν φίλη όλα αυτά τα χρόνια. Είναι δύσκολο να διαχειριστώ αυτή την αλλαγή στην σχέση μας από φιλική σε ερωτική, από την μία στιγμή στην άλλη.

ΕΣΥ:

Δεν φταίω εγώ σε αυτό. Ή ίσως και να φταίω εγώ αλήθεια δεν ξέρω, είναι που τελικά αυτό είμαι και δεν μπορώ να το αλλάξω.

ΕΓΩ:

Δεν είπα ότι φταις εσύ! Αλλά, είναι πραγματικά πρωτόγνωρο για μένα. Δεν μου έχει ξαναπεί η κολλητή μου πως της αρέσω. Ίσως είναι γιατί είσαι η μόνη κολλητή που είχα.

ΕΣΥ:

Ούτε εγώ έχω ξαναπεί στην κολλητή μου ότι μου αρέσει. Αλλά δεν αντιδρώ έτσι!

ΕΓΩ:

Ωστε τώρα με λες υπερβολική.

ΕΣΥ:

Καλά, κούρασες. Ξέρεις, το συμπάν δεν κινείται γύρω σου.

ΕΓΩ:

Νοιάζεσαι μόνο για τον εαυτό σου!

ΕΣΥ:

Και όλο αυτό, επειδή σου είπα ότι μου αρέσεις; Να γίνεις ηθοποιός, θα έχεις θραύση.

ΕΓΩ:

Είσαι υπερβολικά εγωίστρια. Να το κοιτάξεις.

ΕΣΥ:

Σου είπα μόνο ότι μου αρέσεις! Σου εμπιστεύτηκα πως είμαι διαφορετική. Που στο κάτω κάτω, όλοι είμαστε διαφορετικοί. Γιατί δεν μπορείς απλώς να το αποδεχτείς; Τι το κάνει τόσο δύσκολο;

ΕΓΩ:

Το γεγονός πως η καλύτερή μου φίλη (της είπε και τόνισε τις λέξεις της), μετά από τόσα χρόνια αποφάσισε να μου πει πως της αρέσω. Αυτό το κάνει δύσκολο. Όταν και εσένα η κολλητή σου έρθει και σου πει πως σε γουστάρει, το ίδιο αμήχανα, το ίδιο προδομένα θα νιώσεις και εσύ.

ΕΣΥ:

Δεν θα νιώσω ποτέ έτσι, επειδή ο άλλος είναι τσιμπημένος μαζί μου.

ΕΓΩ:

Ε, λοιπόν, εγώ έτσι νιώθω.

Η Εγώ έφυγε από την τάξη. Η Εσύ έπιασε το κεφάλι της και πήρε μία βαθιά ανάσα. Ο Εκείνος μπήκε στην τάξη.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Τι έγινε; Γιατί η Εγώ έφυγε φουντωμένη;

ΕΣΥ:

Άσε με, μωρέ και Εσύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Νεύρα; Ξύδι να πάρεις.

ΕΣΥ:

Άμα σε πιάσω στα χέρια μου...

Η Εσύ κινήγησε τον Εκείνο μέχρι έξω από την αίθουσα. Όταν τελείωσε το κνηγητό, βγήκαν στην αυλή.

ΕΣΥ:

Της το είπα. Της είπα ότι είμαι γκέι. Της είπα πως την βλέπω πια με διαφορετικό τρόπο.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Ω!

ΕΣΥ:

Ω, δεν λες τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Κατάλαβα. Αυτό δεν πήγε καθόλου καλά.

ΕΣΥ:

Έλα, σοβαρά; Ανακάλυψα πως η κολλητή μου είναι κάτι άλλο από αυτό που θέλει να λέει ότι είναι. Όχι ρατσίστρια, όχι ομοφοβική, όχι, όχι, όχι. Το καταλαβαίνω ότι και γι' αυτήν ήταν αναπάντεχο όλο αυτό και δύσκολο να το διαχειριστεί. Όμως οι φίλιες πρέπει να στηρίζονται στην αποδοχή και στην αγάπη.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Ναι. Σε αυτό έχεις δίκιο. Ίσως να μην το περίμενε. Όμως, δεν αντιδράς υπερβολικά; Εννοώ, να φύγεις; Επειδή έφαγες χυλόπιτα;

ΕΣΥ:

Δεν μπορώ να πιστέψω πως μετά από επτά χρόνια, η φίλια μας έσπασε μέσα σε λίγα λεπτά. Δεν μπορώ να πιστέψω πως επέλεξε να γίνει ο άνθρωπος, που πριν από λίγο έλεγε πως μισεί. Στο φροντιστήριό της. Έγινε σαν εκείνους. Και το να φύγω ήταν προαποφασισμένο, απλώς ήθελα πριν της το πω, να έχω ξεκαθαρίσει πρώτα την ψυχή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Και πρέπει να φύγεις; Δεν θα σε ξαναδώ;

ΕΣΥ:

Ναι. Πρέπει να φύγω. Θα της έλεγα αργά ή γρήγορα πως μετακομίζω. Αλλά, τώρα δεν έχω όρεξη. Δεν θέλω να της ξαναμιλήσω. Και όσο για μας φιλαράκι να είσαι σίγουρος ότι δεν θα χαθούμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Έτσι θα νιώθει και εκείνη.

ΕΣΥ:

Δεν με νοιάζει. Όπως νομίζω ότι και εκείνη δεν την νοιάζει. Έλα, πάμε μέσα. Κάνει κρύο.

Τα παιδιά σηκώθηκαν από το παγκάκι και μπήκαν στο κτήριο. Ταυτόχρονα βγήκαν έξω ο Φίλος και η Εγώ.

ΕΓΩ:

Μα δεν είναι δυνατόν. Φεύγει; Και μετά Εγώ είμαι η ηθοποιός.

ΦΙΛΟΣ:

Ναι. Μετακομίζει. Αλλά δεν στο είπε. Ίσως ήθελε να νομίζει ότι φεύγεις επειδή την πλήγωσες.

ΕΓΩ:

Ε, ναι. Άλλωστε, γιατί να νοιαστεί αν Εγώ πληγώθηκα. Γιατί να την νοιάξει; Μόνο ο εαυτός της και η διαφορετικότητά της την νοιάζει. Λες και δεν έχω σημασία. Λες και τα χρόνια της φιλίας μας ήταν ένα τίποτα. Λες και πέρασε ένα αόρατο χέρι και τα κατέστρεψε όλα.

ΦΙΛΟΣ:

Έλα μωρέ, τι περίμενες. Αφού γκεί είναι.

Η Εγώ δεν μίλησε. Τον κοίταξε για λίγο και μετά κατέβασε το κεφάλι της. Το αποδέχτηκε. Αναστέναξε.

ΕΓΩ:

Μπορεί και να έχεις δίκιο.

ΦΙΛΟΣ:

Έχεις εμένα. Μπορείς να βασιστείς επάνω μου.

ΕΓΩ:

Και πάλι, την έχασα. Και την έχασα χωρίς να θέλω να της πω ένα αντίο. Το περίμενα πολύ πιο όμορφο. Πως η φιλία μας θα τελειώνει, επειδή έπρεπε να σπουδάσω στο εξωτερικό και εκείνη είχε κλειστεί σε κάποιο κολλέγιο. Κάτι πιο όμορφο. Όχι έτσι.

ΦΙΛΟΣ:

Η ζωή δεν τα δίνει όλα. Πρέπει να εκμεταλλευτείς αυτό που έχεις, Εγώ. Και πρέπει να το κάνεις τώρα. Τώρα που είσαι έφηβη.

ΕΓΩ:

Σωστά. Γιατί, πότε θα το κάνω; Όταν ενηλικιωθώ;

ΦΙΛΟΣ:

Ακριβώς! Η ζωή είναι μπροστά μας! Μην το σπαταλήσεις! Μόνο μία φορά είσαι έφηβη! Μόνο τώρα κάνεις τα πράγματα που θέλεις με τόσο... τόσο πάθος. Τόση αγάπη.

ΕΓΩ:

Έχεις δίκιο!

ΦΙΛΟΣ:

Η Εσύ νοιαζόταν μόνο για το πότε θα σου το πει. Μόνο για αυτό, Εγώ της έλεγα πως δεν ήθελα να ξέρω, γιατί δεν ήθελα να εμπλακώ. Ήξερα πως δεν θα τελειώνει καλά. Αυτό συζητούσαμε όταν μπήκες το πρωί στην τάξη.

ΕΓΩ:

Τώρα εξηγείται. Τουλάχιστον, έχω εσένα.

ΦΙΛΟΣ:

Φυσικά! Δεν θα έκανα κάτι τέτοιο, ποτέ.

ΕΓΩ:

Το ξέρω. Αν και... νιώθω ενοχές. Δεν ξέρω γιατί. Σαν να έφταιγα Εγώ.

ΦΙΛΟΣ:

Δεν έφταιγες Εσύ. Εκείνη έφταιγε.

ΕΓΩ:

Έτσι νομίζω και Εγώ. Νομίζω πως εγώ έχω δίκιο. Αλλά, πάλι νιώθω χάλια.

ΦΙΛΟΣ:

Το καταλαβαίνω πως τώρα νιώθεις χάλια, αλλά αυτό θα περάσει με τον καιρό. Υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι κοντά σου.

ΕΓΩ:

Έχεις δίκιο. Άλλωστε, τι να περιμένω από μία γκέι;

Εκείνη την στιγμή, η Εσύ και ο Εκείνος πλησίαζαν την Εγώ και τον Φίλο.

ΕΣΥ:

Πώς είπες τέτοιο πράγμα για εμένα;

ΕΓΩ:

Δεν φταίω που είναι η αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Ντροπή σας.

ΦΙΛΟΣ:

Τώρα την υποστηρίζεις;

ΕΣΥ:

Φεύγω. Γιατί δεν θέλω να σε αντιμετωπίσω άλλο.

ΕΓΩ:

ΕΣΥ ήσουν αυτή που χάλασες την φιλία μας.

ΕΣΥ:

Αν είχες χωνέψει την αλήθεια, δεν θα ήμασταν εδώ.

ΕΓΩ:

Πάλι εγώ φταίω.

ΕΣΥ:

Πάλι εσύ φταις! Ναι!

ΕΓΩ:

Τότε φύγε! Τι κάθεσαι και με ανέχεσαι; Δεν σε αναγκάζω να μείνεις. Άντε, τι περιμένεις!

ΕΣΥ:

Δεν περιμένω. Δεν θα σε περιμένω άλλο. Αλλά θέλω να ξέρεις, πως δεν έχω αλλάξει.

ΕΓΩ:

Ούτε Εγώ.

Η Εσύ την κοίταξε μία τελευταία φορά και έφυγε. Το ίδιο και η Εγώ.

ΦΙΛΟΣ:

Έτσι, καταστρέφονται φιλίες (**στρέφεται προς το κοινό**). Η Εγώ έκανε νέες φίλες. Πάντα ένιωθε πως εκείνη έφταιγε. Αλλά δεν το παραδέχτηκε ποτέ.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Το ίδιο και η Εσύ. Έκανε μία καινούρια αρχή. Το θέμα είναι, όμως, πως σε αυτή την κοινωνία, σε μία κοινωνία που κυριαρχούν οι ανισότητες και οι ιδιαιτερότητες ενός παιδιού κρύβονται...

ΦΙΛΟΣ:

Είναι καλό να τις αναγνωρίζουμε. Να αποδεχόμαστε τον άλλον έτσι όπως είναι. Και αν δεν θέλουμε, ας φύγουμε. Αλλά να μη αναγκάσουμε κανέναν να αλλάξει για εμάς.

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Όπως και εμείς δεν θα θέλαμε να αλλάξουμε για κανέναν.

ΦΙΛΟΣ:

Και έτσι ζήσαν αυτοί καλά;

ΕΚΕΙΝΟΣ:

Και εμείς καλύτερα.

ΤΕΛΟΣ